

www.jollibread.com

© Del text: 2021, Isaac Palmiola Creus

Autor representat per IMC Agència Literària

© D'aquesta edició:

2022, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Grup Promotor, SL.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-18650-20-8

Dipòsit legal: M-27709-2021

Printed in Spain – Impres a Espanya

Primera edició: març de 2022

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Il·lustració de la coberta: Ana Oncina

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

DESAFIAMENT A L'EMPERADOR

Isaac Palmiola

jollibre

El Txanko i el Nívan estaven sols en una sala d'espera de la clínica. El lloc era confortable, amb mitja dotzena de butaques que envoltaven una taula de fusta falsa. Hi havia videojocs interactius, llibres electrònics i pantalles flotants que mostraven imatges d'antics jugadors del Mare Nostrum que s'havien operat amb èxit en aquell mateix hospital.

—Vull saber si ha pujat el nombre de visualitzacions —va dir el Txanko, i va començar a manipular el comunicador de polsera.

El lloc estava completament desert i els dos estaven asseguts lluny de l'única porta d'entrada, però el Nívan no ho veia clar.

—Estàs segur que és prudent fer-ho aquí?

—És clar, en aquesta clínica tots estan a favor del Mare Nostrum i en contra de l'emperador...

—Xxxxxxxx! —el va renyar el Nívan.

6 El Txanko va esbossar un somriure entremaliat, amb els ullals sobresortint del llavi superior, i es va connectar a la xarxa furtiva. L'emperador perseguia amb tenacitat aquell canal de notícies clandestí, i imposava multes severes i petits càstigs de presó als usuaris, però els periodistes que s'atrevien a publicar-hi ho tenien molt pitjor. Quan les autoritats els arrestaven, ningú els tornava a veure. Simplement desapareixien.

L'ursai va obrir una pantalla flotant. La pàgina d'inici estava plena d'informacions relacionades amb el sistema solar Hagüank-Do. Allà la situació era caòtica. Segons els mitjans de comunicació oficials, una cadena de moviments sísmics havia obligat l'exèrcit imperial a desplaçar-s'hi per socórrer la població, però les notícies publicades a la xarxa furtiva descrivien una realitat molt diferent. La població zamblor, l'espècie majoritària al sistema Hagüank-Do, protestava contra la dominació imperial i la resposta de l'exèrcit havia estat una detenció massiva de dissidents. Els arrestats, que eren milions, els separaven de les famílies i els evacuaven dels planetes nats cap a un destí desconegut.

Tot i així, entre aquelles inquietants notícies també hi havia espai per al futbol.

—Tres-cents milions de visualitzacions i pujant! —va exclamar el Nívan, gairebé sense poder-s'ho creure.

Li resultava gairebé surrealista que tantíssima gent de planetes tan llunyans hagués estat mirant massivament aquell vídeo.

—Mirem-lo una altra vegada —va proposar el Txanko, i va prémer el *play* després fer un cop d'ull cautelós cap a la porta.

Era un resum de tres minuts del partit que els havia enfrontat amb el New York Imperial. Les imatges mostraven el bon joc del Mare Nostrum i es recreaven amb el golàs que havia marcat el Nívan a la primera part. La cara de l'emperador, assegut a la llotja, era d'allò més sinistra, sobretot quan el Zoly Viengon, el pare del Nívan, el va desafiar besant l'escut. A partir d'aquí, el muntatge deixava clar el que havia passat. L'emperador donava una ordre tapant-se la boca amb la mà i a la segona part el Zoly Viengon rebia una entrada brutal que l'enviava a aquell hospital, on en aquells moments estava sent operat. El vídeo continuava

amb una successió de despropòsits arbitrals. Els jugadors imperials no veien cap targeta vermella tot i les constants agressions i, en canvi, l'àrbitre expulsava el Txanko de manera injusta. Després de quedar-se en inferioritat numèrica, els imperials van aprofitar que el Nívan estava sent atès a la banda per remuntar el partit. Al final, el Mare Nostrum era vençut, però aquells milions de visualitzacions a tota la galàxia demostraven que la derrota no havia estat debades. El Mare Nostrum s'havia convertit en un símbol de la resistència contra l'Imperi a molts planetes oprimits. El vídeo culminava amb les manifestacions massives a la Terra per protestar contra la injusta derrota, però no van acabar de veure'l...

La porta de la sala d'espera es va obrir inesperadament i el Nívan va tancar la pantalla flotant d'una manotada. Gairebé se li va parar el cor quan es va adonar que el visitant era un aixtar. Tenia els cabells daurats, els ulls cristal·lins i anava vestit amb un uniforme blanc de la clínica. Era molt estrany. En aquell hospital gairebé tots els treballadors eren humans. Què hi feia un aixtar, allà?

—Falta gaire perquè s'acabi l'operació?

—Una hora, crec —va contestar el Txanko.

Per sort, l'aixtar no va semblar prestar-los atenció. Ni tan sols els va mirar. Va anar cap a una pantalla flotant, va canviar la seqüència d'imatges i, sense ni tan sols badar boca, els va deixar sols una altra vegada.

El Nívan va sospirar alleujat.

—Hem d'anar més amb compte —va xiuxiuejar—. Si ens enxampen connectant-nos a la xarxa furtiva podrien apartar-nos de l'equip, potser alguna cosa pitjor.

—Tranquil, no ha vist res...

El Txanko era tan immens que, després de tota una vida, el Nívan encara se sentia diminut quan estava al seu costat. L'ursai rarament es posava nerviós, però allò no volia dir que no s'haguessin posat en perill de manera absurda.

—A partir d'ara només ens connectarem a casa —va resoldre el Nívan, i es va alçar de la cadira—. Una mica més i em pixo a sobre, millor que vagi al lavabo...

Va sortir de la sala d'espera coixejant una mica. No tenia cap lesió important, però només havien passat tres dies des que s'havien enfrontat al New

York Imperial i les seqüeles d'aquell partit tan dur encara eren visibles. Travetes, trepitjades, cops de peu i de colze li havien decorat el cos amb un munt de blaus que, malgrat tot, no li impedirien jugar el partit decisiu contra els Xina Tigers.

10 Un cop a fora, el Nívan va avançar pel solitari passadís de la clínica cap al cartell lluminós que indicava on hi havia els lavabos. En entrar, un immens mirall li va tornar la imatge d'un nen de setze anys, ros, barbamec i de faccions delicades. Feia qualsevol cosa menys pinta de jugador de futbol professional i la seva precocitat en el futbol havia cridat molt l'atenció. Era un somni fet realitat, però també sentia una mena de por dins el pit. Ara hi havia molta gent a l'univers que començava a conèixer-lo, i no només el valoraven per la manera de jugar a futbol, sinó pel que significava el Mare Nostrum: la lluita contra l'opressió imperial. El Nívan s'adonava que s'havia convertit en alguna cosa més que un simple jugador de futbol i aquella era una responsabilitat molt feixuga.

Es va rentar la cara amb aigua freda abans d'acostar-se a l'urinari. Estava a punt d'alleujar-se quan va sentir la porta darrere seu i es va aturar,

expectant. Va mirar de reüll endarrere i va veure un aixtar avançant cap a ell. El mateix d'abans. Tenia el braç dret darrere l'esquena, com si volgués ocultar el que duia a la mà. Es va girar per rebre'l i de seguida es va adonar que alguna cosa anava malament. Aquells ulls gèlids refulgien amb una lluentor agressiva.

—Què vo...? —El Nívan no va acabar la frase perquè abans va arribar l'atac.

11

L'aixtar va brandar un objecte punxegut per clavar-li a l'estómac, però el Nívan va ser més ràpid. Apartant-se d'un salt, va cridar demanant ajuda, però estava acorralat. Va reconèixer l'objecte. Era una xeringa de mig pam que gotejava un líquid negre. La por va disparar-li l'adrenalina. El Nívan no tenia nocions de defensa personal, però va donar un cop de peu. L'aixtar el va aturar amb l'avantbraç i va contraatacar amb la xeringa. Després d'esquivar l'atac pels pèls, va perdre l'equilibri i l'aixtar va aprofitar per segar-li les cames. El Nívan va caure a terra i, a l'instant, l'aixtar se li va abraonar a sobre. Amb prou feines va tenir temps de protegir-se. L'aixtar intentava clavar-li la xeringa mentre ell el retenia agafant-lo pels canells. Sabia

que no podria aguantar. L'aixtar era més fort. Va cridar, però l'udol no aturaria la xeringa. Cada cop més a prop de la cara, una gota negra va caure-li al coll i la pell li va coure.

12 Un soroll molt fort va fer que l'aixtar girés el cap endarrere un instant. El Nívan va tenir temps de veure com el Txanko carregava com una locomotora. L'ursai va colpejar l'aixtar amb tanta força que va sortir propulsat a tota velocitat, i va picar de cap contra la paret. La xeringa va caure a terra i el Nívan es va agenollar amb la respiració entretallada. El perill havia passat. El Txanko va engrapar l'aixtar i el va immobilitzar amb els seus braços gruixuts com troncs.

—Per què l'has atacat?

L'aixtar no va contestar. Tenia un tall a la cella i sagnava a causa del cop contra la paret.

En aquell moment van irrompre-hi diversos treballadors de la clínica. Una doctora humana va ser la primera a reaccionar.

—Què ha passat?

—M'ha atacat —va explicar el Nívan, i va mostrar la xeringa que havia caigut a terra—. Em volia injectar això.

—Trucaré a la policia —va dir un dels sanitaris, i va activar el comunicador de polsera.

L'aixtar va intentar desfer-se del Txanko, revinclant-se entre els seus braços, però l'ursai era massa fort per a ell i el tenia ben agafat, esclafant-lo amb el pes del cos.

El Nívan va donar la xeringa a la doctora, que la va agafar amb aire preocupat.

—Ho hauríem d'analitzar per estar-ne segurs, però fa tota la pinta que és cenícia —va dir, i llavors el va mirar als ulls—. Noi, em temo que t'han intentat matar...

14 Al Nívan li costava d'assimilar el que acabava de passar. Havien intentat assassinar-lo. Estava assegut a la butaca, pensatiu, amb els colzes als genolls i les mans a les temples. Ara ja no tenia por, però encara estava alterat.

—T'he donat les gràcies?

—Una dotzena de vegades —va replicar el Txanko, escarxofat a la butaca amb aire tranquil—. El pare ja ens va avisar que voldrien espantar-nos. No ho aconseguiran, oi?

—Suposo que no —va contestar ell, però el Nívan no tenia gens clar que aquell aixtar hi hagués anat per espantar-lo.

Després d'uns trucs discrets a la porta, algú va entrar sense esperar resposta. Era el Fil Danutra, el seu avi. L'home havia acudit ràpidament a la clínica tan bon punt li havia arribat la notícia de

l'atac. Els ulls blaus brillaven amb inquietud, però la veu va sonar pausada i tranquil·la.

—La policia s'ha emportat l'aixtar detingut i la xeringa per analitzar-ne el contingut —va explicar—. I el vostre pare ja s'ha despertat de l'operació. Ha sigut un èxit, però s'haurà de quedar aquí unes quantes hores en observació. Li he dit que aniríem cap a casa...

—Li has explicat que...

—No, ja l'hi direm després —va contestar—. He contractat vigilància privada. A casa hi estarem més còmodes i protegits. Marxem?

Tant el Txanko com el Nívan es van alçar dels seients i van seguir l'home cap a la sortida. Els dos havien declarat davant la policia tot el que havia passat i ara ja eren lliures per fer el que volguessin.

Mentre anaven cap a l'aparcament d'aeronaus, el Nívan no podia evitar mirar al seu voltant amb inquietud, com si tingués por de ser atacat en qualsevol moment. Per això va ser el primer a detectar els periodistes esportius. Xerraven animadament resguardant-se de la calor sota l'ombra d'una aeronau de deu places, però tan bon punt els van reconèixer tots van reaccionar igual. Colls estirats, aire

estressat i allau tumultuós. Era poc probable que estiguessin al cas de l'intent d'assassinat i devien ser allà perquè la notícia del dia era la intervenció quirúrgica a Zoly Viengon, però volien aprofitar l'oportunitat per aconseguir una declaració.

—Jo me n'ocupo —va dir el Fil fent un pas endavant, però el Nívan el va agafar suaument pel braç.

16

—Deixa-m'hi parlar.

—N'estàs segur?

L'avi el va mirar amb preocupació, però va deixar que atengués els periodistes. Amb un gest breu amb la mà, el jove futbolista va demanar al Txanko que l'acompanyés.

Al cap d'uns moments, els periodistes ja s'amuntegaven al seu voltant.

—Com està el teu pare, Nívan?

—No l'he vist, però els metges diuen que l'operació ha anat bé. Aviat tornarà a trepitjar la gespa...

—I tu, Nívan? Ens ha semblat veure que anaves una mica coix. I estàs una mica pàl·lid... Jugaràs contra els Tigers?

—Estic disponible per a l'entrenador. Tinc moltes contusions i cops, però res que m'impedeixi

jugar —va dir, i llavors va deixar caure la bomba amb naturalitat—. Suposo que estic pàl·lid per l'ensurt. Fa una estona han intentat assassinar-me.

Els periodistes es van quedar en silenci, astorats. Quan es van adonar que tenien davant dels nassos una notícia important, van començar a formular preguntes frenèticament. En volien saber tots els detalls.

—Ha sigut molt inesperat —va declarar el Nívan—. Era a la clínica amb el Txanko i quan he anat al lavabo m'han atacat amb una xeringa. Els metges asseguren que contenia cenícia...

—Qui ha estat?

—No l'havia vist mai. —El Nívan es va encongir d'espatlles.— Sabia lluitar, era alt i tenia els cabells daurats.

Va evitar pronunciar la paraula *aixtar*, però el color dels cabells no deixava cap dubte sobre a quina espècie pertanyia l'assassí. Va animar el Txanko a explicar què havia passat i, quan l'ursai va acabar la versió dels fets, un periodista va tornar a interpel·lar-lo.

—Per què creus que t'han intentat matar?

—No m’ho explico, la veritat. Tinc setze anys i l’únic que faig és jugar a futbol. No m’agraden les baralles. De fet, no m’han ensenyat mai ni una targeta vermella en tota la vida... —El Nívan va fingir una ingenuïtat que no tenia. Sabia que aquelles declaracions arribarien a molta gent, fins i tot a ciutadans de planetes molt llunyans, i volia aprofitar l’avinentsa per llançar un missatge.— Per sort, tot ha quedat en un ensurt i em sento un privilegiat. Els meus problemes són molt petits comparats amb els dels ciutadans de Hagüank-Do. Mai no hi he estat, però vaig compartir orfenat amb molts companys zamblers oriünds d’aquests planetes. Crec que puc parlar en nom del club quan dic que tot el Mare Nostrum envia un missatge de fraternitat a tots els amics zamblers que estan patint en aquests moments.

El Nívan va fer un pas enrere i es va acomiadar dels periodistes. Havia aconseguit el que es proposava: donar suport subtilment a la rebel·lió al sistema Hagüank-Do sense paraules que poguessin interpretar-se com una ofensa a l’emperador.

Un cop sols, el Fil el va contemplar amb expressió amoïnada.

—Un driblatge molt hàbil, però han intentat assassinar-te. I parlar de Hagüank-Do et posa encara més en el punt de mira...

Unes hores més tard, el Nívan es va quedar sol amb el pare al dormitori. L'home estava mig estirat en una llitera flotant. Aclucava els ulls foscos a causa de l'esgotament, però l'expressió facial transmetia angoixa i preocupació.

19

—Han intentat matar-te per culpa meva i no em perdonaré mai haver-te posat en perill —va dir—. Ara l'emperador sap qui ets per culpa meva.

L'intent d'assassinat del fill l'havia afectat molt i no lluïa el seu habitual somriure.

—Creus que l'emperador ha ordenat la meva mort?

—No en tinc cap dubte —va contestar el Zoly—. Diran que l'autor és un simple aficionat al futbol, de qualsevol equip menys del New York Imperial, és clar. Però a l'univers ningú mou un dit sense el seu consentiment. Ha estat ell.

—No ho entenc. —El Nívan va començar a passejar per l'habitació amb les mans rere l'esquena.— Per què a mi? Jo només jugo a futbol. Tu, en

canvi, el vas provocar. Vas increpar-lo després del gol i vas fer un petó a l'escut... No tindria més lògica que s'hagués venjat de tu?

—Jo només soc un futbolista humà a punt de retirar-se, res més. El vaig empenyar, és cert, però tu ets l'amenaça...

—Per què?!

20

—Perquè ets el seu net —va contestar amb veu suau—. Ets sang de la seva sang, tacada per un pare humà, però sang de la seva sang.

Només feia tres dies que el Nívan sabia que la seva mare era la filla de l'emperador Anork III i que estava viva. No podia parar de pensar-hi.

—No l'hauria d'haver desafiat en públic —va tornar a lamentar-se el Zoly—. No vaig pensar prou en les conseqüències. I ara...

—Ara ja és massa tard, però me n'alegro —va concloure el Nívan.

Tenia por, no podia negar-ho. Encara tremolava en adonar-se que havia estat a punt de morir i sentia calfreds quan recordava els ulls freds, cruels i implacables de l'emperador. Però també sentia odi. Odi cap aquell tirà que havia sotmès tants planetes i espècies en benefici propi i que tant mal havia

causat a la seva família. L'odi i la injustícia li donaven forces. Per lluitar. Per no resignar-se.

—Ja es parla de l'intent d'assassinat a molts planetes i només han passat unes hores. He rebut moltíssims missatges de suport. No estem sols i crec que ens hem convertit en el referent de molta gent...

—Tu t'has convertit en el referent, no jo —el va corregir el Zoly—. Vaig intentar posar-me al davant dels focus, sense adonar-me que em superaries amb escreix. El meu deure era pensar com un pare, intentar protegir-te. I no ho vaig fer.

El Nívan va negar amb el cap. S'havia connectat una bona estona a la xarxa furtiva i les notícies que arribaven del sistema Hagüank-Do li feien bullir la sang. L'emperador continuava ordenant la detenció de milions de zamblers. Els separaven de les famílies i ningú els tornava a veure. Allò passava a Hagüank-Do, però podria estar passant també a la Terra.

—Hem de parar els peus a aquest aixtar. Vas fer bé desafiant-lo, plantant-li cara...

—Tot això ens sobrepassa una mica, fill —va xiuxiuejar.

—Tu mateix vas dir que el futbol tenia un gran poder —va dir el Nívan—. I començo a adonar-me que és veritat.

—EOOOOO! —La veu llunyana del Txanko va ressonar per tota la casa.— Pareu d'escalfar-vos el cap i baixeu! El partit està a punt de començar!